

Prvi šaran

Sa leve strane kuće broj sedam stanovala je baba Manda Oputrić, Oputriće su zvali u Moroviću Šimić odakle taj nadimak došao nezna više niko.

Komšinica Manda Bakica kakosuje iz milosti zvali unuci imalaje troje odrastle dece dva sina i jednu kćerku.

Sin Luka imao je i sam četvero dece Tunju, Evicu, Icu i Miju, žena muse zvala Vita, oni su živeli u ulici između Batrovačke i centra na samoj obali reke Studve. Kćerka Katica je živela u Strošincima dok je sin Marko bio u domaćinstvu sa baba Mandom i on je imao jednoga sina koji je bio kod njegove rastavljene žene Radmile.

Bakica je bila jedna akuratna žena uprkos njenim godinama održavala je nekadašnju seosku kuću pedantno i uredno. U prednjem delu dvorišta bila je bašta sa cvećem u raznim bojama a u sred te bašte stajao je jedan veliki Drenak koji je svojom veikom krošnjom ispunio pola dvorišta. U jesen su na tome drvetu visili tamno crveni drenči oni su svojim mirisom i slatkim plodom privlačili prolaznike. Bakica je od drenaka pravila pekmez a čak i kompot.

Komšija Marko imao je u to doba oko nekih trideset i pet godina bio je višeg rasta. Njegov krupan glas čuose i kad se on nije video, često je vikao po dvorištu ponekad i psovao i to onako sve po redu bilo to sveto ili nesveto, ništa ga tu nije smetalo a ni reči nisu bile probrane.

Dok je komšija Marko jednoga dana rmbao po dvorištu, sortiro je Ivan Bašić neke njegove stvari među ostalom i stare pecaljke pod ambarom. „Komšo očemoli večeras na pecanje.“

Doviknu Marko oslonjen na staru hrastovu ogradu između njegovovog i Bašićevog dvorišta.

Ivan se malo zatrže, pase skoro automatski okrenu prema komšiji Marku. „Išobi komšija al neznam još gde je najbliže i najbolje, još nepoznajem teren.“ „Komšija ako bi hteo evo sad ću ja nakopati glista pa možemo skupa, vidi pa nismo se ni upoznali. Jasam Marko Bakicin sin u Moroviću me zovu Cirkus zato ima više razloga.“

Marko pruži ruku preko stare ograde i naklonise malo.

„Jasam Ivan Bašić električar, ovo mi je sin Josip žena je u kući ona se već upoznala sa vašom mamom.“

„Čuj komčija nemoj ti mene sad persirati, pa mismo komšije treba da budemo i prijatelji.“

„Uredu je komšija Marko neka bude to tako jase tome radujem i mislim daćemo biti dobre komšije.“

Ivan pomisli na svoga staroga druga iz detinjstva koji je kao kroz neko čudo imao i isto ime a i mnogo sličnosti sa komšijom Markom.

Ruke se sklopiše iznad stare ograde.

Josip je sve to promatrao iz bliže daljine, on pomisli u sebi.

„Baš je čudan oval naš novi komšija.“

Nepotraja dugo pase opet pojavi Marko sa jednom zarđalom konzervom puno debelih glista.

„Evo komšija vidi kakvesu lepe debele ta i ja biih jeo, moraće riba htela ili nehtela.“

Pritom podiže Marko sa dva prsta par tih debelih glista kojese uvijale oko prstiju na sve strane.

„Josipe imašli i ti pecaljku.“

„Imam čika Marko dobio sam je od Mate.“

„Jl to od Perinog Mate.“

„Jeste.“

„E onda možemo kreniti na Bosut, predveče idu ponekad i šarani, jasam nekidan dobo jednoga od dve kile, i to divljaka.“

Tri novo pečena prijatelja kreniše prema bašti, dugačke motke na njihovim ramenima klatilesuse u svim pravcima.

Otilija pogleda za njima pitajućise.

„Oćeli oni stvarno ribe upecati sa tim dugim motkama.“

U međuvremenu pojaviše tu odnegde i Bakica sa one strane ograde, onase neočekivano saže prema zemlji uhvati jednu drvenu klipku od pola metara zamahnu rukom i bacije iza poodmaglih pecaroša, motka pade na zemlju i odkotrljase u pravcu štale.

Otilija je to promatrala zabezegnuto i začuđeno, to nepromače oku Baba Mande.

„Ju komšinice ja mislim da znam zašto se vi čudite kad ste videli dasam ja bacila onu motku za našim pecarošima. E da znate to je ovako Kad se baci motka onda se uzto uzvikne! Neka bude riba velika kao motka, pa što veća motka stim veća i riba, ha, ha, ha.“

„Verujeteli vi uto Komšinice.“

„Ma neverujem al tako je radila moja mama i njena pa eto tako i ja. Al muški misle to pomaže dase vata lepa riba, pa neka im bude navolju.“

Obadve žene prsnuše u smeh.

„Evo komšija vidi sad smo izišli iz bašči i dolazomo na ovaj kolski put tose zova lenija. Ona odvaja bašče od njiva na kojima se seje kuruz, žito, suncokret ili šećerna repa. A ima neko ko konje ima te poseje i stočnu repu ili detelinu oni služi za ishranu konja i krava preko zime.

Mićemo sad nalevo vidiš tamo u daljini se vidi šuma ona je sa one strane Bosuta etu u tome ćemo pravcu.“

„Čuj komšija dostaje to daleko odavde, nije za nas al zbog maloga.“

„Tata nije to ni meni baš jako daleko a uzto imam dobre čizme a ni pecaljka nije baš mnogo teška.“

„Ono jeste dosta daleko putem al mićemo kroz kuruze onda je to pola puta već ćete videti evo udarićemo kroz ovaj red paćemo ispasti pravo na Lucićskelu, tamo dise vidi onaj brest.“

Čim su zagazili u kukuruze Josip se više nije vidio, u to vreme bilisu kukuruzi skoro potpuno izrastli tako dasu delimično bili veći od odrastlog čoveka. Niko nije više govorio, od šuštanja kukuruznog lišća nisi više čuo ni sopstvene reči. Pecaroši su dalje gazili između redova i balancirali njihovim dugim motkama. Josip požele potajno da konačno iziđu napolje iz te đungle, nažalost tamuse želja neizpuni tako brzo, išlose dalje istim tempom. Odjednom Marko zastade podignu levu ruku nagore a desno pokaza prstom na usta dase čuti. Svi stadoše Marko pusti desnu ruku na dole i pokaza u pravcu kretanje pa malo na desno. Josip nije ništa vidio on pomisli u sebi.

Šta je sad ovo zašto komšija baš tu u pola kukuruza staje, štabi on sat hteo.

Marko je naslutio da dečko nevidi kao i on, pa on je bio skoro pola metera niži, zato on pokaza prstom da mu Josip bliže priđe, kad on to učini Marko ga uhvati obema rukama i podiže sa zemlje na njegovu visinu.

„Vidiš sad Prošapta Markko.“

„Sad vidim.“

Pun oduševljenja okretese Josip ocu i jako glasno šapućući reće .

„Vidi tata fazani.“